

MİLLİYETÇİLER KULLANILABİLİR Mİ?

A. YAĞMUR TUNALI*

Evet, 12 Eylül öncesinde milliyetçiler kullanıldı mı? Bir kere daha hatırlamakta ve hatırlatmakta fayda vardır: Milliyetçilik, kendisi olarak var olan ve milleti için iyi olanın yanında, kötü olanın karşısında yer almayı gerektiren bir fikrin adıdır. Her milliyetçi, karşısında yer aldığı fikir ve o fikre mensup olanlarla usulü dairesinde mücadele eder. Bu mücadele de tabiidir. Elbette insanlık ve millet değerleriyle paralel, hatta iç içe yürüyecektir. Milliyetçi, zaten bu tahsil ve terbiyeyi almıştır. Başarı mutlaka gelecektir. Hemen ve bugün-yarın olması şart değildir. Milliyetçi, koyduğu hedef karşısında asla sabırsız değildir. Çok uzak bir hedef gibi görünmesi de onu geri döndürmez. O, aldığı yoldan çok, hatta alacağı mesafeden çok, varacağı hedefe odaklanmıştır. Her idealist ve her idealist hareket de böyledir. Tek başına yola çıkan peygamberler de feylesoflar da fikir ve yol açıcılar da böyledir. Kuvvetleri inançlarından gelir. Bu güvenle bütün bir insanlığın karşısına çıkar ve sarsılmaz bir imanla davetlerini tekrarlarlar.

“Türk cihan hâkimiyeti mefkûresi” ve onun remzi “Kızılma” masallarının kırkinci kapısıdır. Her milliyetçi, hatta her Türk o kırkinci kapının heyecanını duyar. Türklüğün Osmanlı asırlarında akıncı beyleri “Kızılma”yı zikredince, gözlerinde uçsuz bucaksız âlemler canlanır, âdeta dünya küçülürdü. Nihad Sami Banarlı'nın ifadesiyle , “Kızılma” Fatih için Batı Roma'nın başkenti Roma idi. Roma alınsa başka bir şehir veya memleket olacaktı. Türklüğün ideali, ideolojisi bu temel üzerindedir. **Kızılma** haya-

* Şair, Yazar, TV Programcısı.

li kurmayan Türk milliyetçisi düşünülemez. Bu kadar büyük bir idealin, birilerinin bir dönem kurgusuyla sarsıntı geçirmesini düşünmek, en azından onlar kadar tarihi ve Türk'ü bilmemeyi gerektirir.

Biz milliyetçiler, 12 Eylül'den önce bu heyecanla yüz binlere ve milyonlara ulaşmıştık. Elbette, pek çok eksiğimiz vardı. Yetersizdik, dünyayı anlayacak ve kucaklayacak derin bir kültürü hem edinememiş hem de yaygınlaştıramamıştık. Ancak, sarsıcı bir duyguyla inanmıştık. Öyle bir inanmıştık ki, Türk'ü, Türklüğü öyle bir sevmiştik ki, akli eren muhalif-muvafık herkes bu sevgiye hayrandı. 2002-2004 yılları arasında TRT temsilciliği ettiğim Aşkabat'ta, Mimar Cenap Toroslu Gama'nın temsilcisiydi. Çok yakın görü-

Milliyetçilik, kendisi olarak var olan ve milleti için iyi olanın yanında, kötü olanın karşısında yer almayı gerektiren bir fikrin adıdır.

şürdük. Tarihe meraklıydı. Sol gelenekten geliyordu. Bir gün, **"Bu Ülkücüler bize tuhaf görünürdü, ama azizim bu memleketi nasıl da severlerdi, imrenirdim!"** demişti. Milliyetçilerin farkını bu sözde aramak lazım geldiğini, bir parça kaba görünen o cesur ve fedakâr vatan evlatlarını sevmekten vazgeçmenin mümkün olmadığını Aşkabat Çölü'nde bir kere daha kuvvetle hissetmiştim.

Evet, o milliyetçiler (ben Ülkücü tabirini kullanmayı tercih etmiyorum artık) 12 Eylül 1980 öncesinde kullanılmadı. Bunu net bir hüküm olarak söylememe şaşmayınız. Çünkü, şimdi daha iyi biliyoruz ki, dünya

bir oyun sahnesidir. Bu sahnede kuvvetiniz nispetinde oyun kurar, oynar ve oynatırsınız. Güçlü olanlar, daha zayıf olanları bu oyunda yenerler. Yenmek yenilmek söz konusu olmayan durumlarda, onların gücünü kendi yanlarına çekerler, karşılarındaki güce doğru yönlendirirler. Yanıtlırlar, yanlış yaptırırlar, kendilerine zarar vermelerine yol açarlar. Bu oyun böyledir. Biz de 12 Eylül öncesinde, bazen şu büyük gücün bazen o büyük gücün yanında, yakınında mevzilenmiş veya mevzilendirilmiş olabiliriz. Bunu anlayamamış, fark edememiş de olabiliriz. Ama her zaman biz kendi tarafımızdaydık. Tepe yöneticilerinin bir güce yamanması ve anlaşmasından da bahsedilemez. Öyle olsa bile fikrin cazibesini etkilemez. Mühim olan budur, tepeden tırnağa böyle inanıyor ve böyle hareket ediyorsak, çıkacak netice inancımıza tesir etmez. Üç kıtadan geri çekilmiş de olsak, biz yine o zaferler çağını arar, özleriz. Yeniden aynı başarılarla hırsla, heyecanla, imanla hazırlanırız. Türk ve Türk milliyetçisi bu duygu ve inançla hareket eder. Bir merkezin iğvasıyla, biz milletimizi sevmekten vazgeçeceksek,

zaten milliyetçilik iddiamız olamaz. Bu kadar yarım yamalak bir inancın insanları, ideal peşinde zaten koşamazlar. Bu kadar mı zayıfız? Bu kadar mı kendimizden ve düşüncemizden ve en mühimi milletimizden emin değiliz? Bu durumda, ilk ateşte, muharebe meydanını terk eden ve düşmana yol açarlardan ne farkımız kalır? Bu noktayı, “kullanılmak” çerçevesinde biraz daha açmalıyım.

Beşerin her hâli için sırasında belki bin bir ihtimal söz konusudur. Milletlerin ve toplulukların hâli için de öyledir. Dünyanın birinci gücü, diğerlerini en çok ve en sık kullananıdır. Böyledir diye, hiç kimse kendi varlığından vazgeçmez. Rahmetli Özal, Irak'ta 36. Paralele kadar Saddam'a uçuş yasağını gündeme getirdiği ve Çekiç Güç'e yol açtığı zaman, Türkiye için çok iyi olacağı fikrindeydi. Bugünkü bölünmüş Irak ve 36. Paralelin kuzeyindeki hâkimiyet asla onun isteği değildi. Daha büyük oyuncu, bu fikri alarak kendince geliştirdi ve bu hâle getirdi. Kelimenin tam manasıyla Özal ve Türkiye “**kullanıldı.**” BOB Projesi'nde Türkiye “**kullanıldı.**” Afganistan da Türkiye de “**kullanılıyor.**” Şimdi Orta Doğu'da Türkiye'nin nasıl “**kullanıldığını**” inşallah görmeyiz.

Balkan kavimlerini aleyhimize kışkırtan Rusya ve diğer düvel-i muazzama, onları “kullanarak” bizi kullanıyordu. Defalarca bu oyun tekrarlandı, kullanılan ve kullanan değişmedi. Kullanılan Balkan kavimleri, “Bu büyük devletler bizi Osmanlıya karşı kışkırtıp sonra yüzüstü bırakıyorlar...” deyip hedeflerinden vazgeçmediler. Tekrar tekrar aynı oyuna girdiler. Sonra kendilerince başardılar ve devlet oldular. Şimdi de başka türlü “kullanılıyorlar.”

Bizim içimizden kopan kavimlerin her biri, büyük güçlerce kullanıldı. Ermenileri kullananların haddi hesabı yoktur. Hâlâ, dünyanın bir yarısı, Ermenileri kullanmakla meşguller. Ekrad taifesi, yine son yüzyılın en çok kullanılanları arasındadır.

Bütün bu örnekler, “kullanma”nın tek taraflı olmadığı örneklerdir. Ekonominin arz talep kaidesi ve alış veriş dengesi burada da söz konusudur. Büyük güç aslan payını alacak, diğeri de yemlenecektir. Bunun istisnası da azdır. Ancak, vadedilenle verilen ve alınan arasında her zaman değilse bile çok zaman uçurum vardır. Ermenilere devlet vaadi böyledir. Kürtlere otonomi ve giderek devlet verilmesi sözü de böyledir. Hem Ermenilerimiz hem de Kürtlerimiz, bu vaatlere kanarak çok dayak yemiş ve yüzüstü bırakılmışlardır. Ancak, bir nesil sonra, bu hayal kırıklığından bir zafer

Türklüğün
ideali, ideolojisi
bu temel
üzerindedir.
Kızılma
hayali
kurmayan Türk
milliyetçisi
düşünülemez.

yürüyüşü hamlesi çıkarmayı, yine kendilerini kullananların desteğiyle başarmışlardır. Bunlar beynelmilel projelerdir ve elbette beynelmilel çapta büyük hesapların işidirler.

Milliyetçilik, karakteri itibarıyla beynelmilel olamaz. Ama, proje olarak beynelmilel çerçevede uygulanabilir. Bizden kopan kavimler, böyle bir proje ile ayrılmış ve kendi küçük devletlerini kurmuşlardır. Bu sonucun onlar için iyi veya kötü tarafları ayrı bir değerlendirmeyi gerektirir.

12 Eylül öncesi Türk milliyetçileri, böyle bir projenin uzantısı değildi. Dünyayı idare edenlerin kurgusuyla da ortaya çıkmamışlardı. Hatta, yapıları gereği, böyle bir kurgunun karşısında yer almışlardı. Beynelmilel komünizm, böyle bir kurgu sonucu Türkiye’de kök saldı. Milliyetçi kuruluşlar, elbette Komünizmle Mücadele Teşkilatı değildiler. Ancak, milletlerine ve milliyetlerine kasteden, millî yapıyı, devleti hedef alan hareketler arasında komünizme de karşı durmuşlardır. Bu farklı bir durumdur.

Süleyman Paşa’dan itibaren, Gökalp’a, din ve milliyeti başka türlü değerlendirmeleriyle öne çıkan Yahya Kemal’e kadar, sonraki fikriyat ve uygulama önderleri merhum Atsız ve Türkeş başta olmak üzere tepede yer alanlar, her türlü mağduriyete göğüs germiş, idealizmlerini pürüzsüz devam ettirmişlerdir.

12 Eylül öncesinde ana çizgilerle manzara şuydu: Türkiye’de devam eden, ikili bir mücadele vardı. Taraflar belliydi: Komünistler ve Ülkücüler. Bir tarafta Sovyetlerin başı çektiği Demirperde, diğer tarafta Amerika’nın başı çektiği Batı Bloku, bu ikizinde gücü kendi menfaatlerine göre yönlendirmeye elbette gayret etmişlerdir. Bu iki kutup ortasında biz de kendi pozisyonumuzu alarak mücadele verdik. Mücadelemizin safiyetinin, onların kaç büyük oyununu bozduğunu, gizli arşivler bütünüyle açılınca öğrenebileceğiz. Dolayısıyla, sadece bu mücadele zaviyesinden bakmak bile “kullanılma”yı haklı gösteremez. Sonucun başarısızlığından da söz edilemez. Türk milliyetçileri, esas itibarıyla başarmışlardır. Türk milleti komünizmi benimsemiye veya istila püskürtülmüşse, bunu sağlayan ne devlet adına konuştuğunu vehmeden bazılarının mensup olduğu zümreler ne de şimdi ortalıkta kos kos kaban ve o günlerde köşe bucak saklananlardır. Bu şeref Milliyetçi Harekete aittir.

Allah korusun, bir daha o günler ve benzerleri gelirse, tereddütsüz aynı safta

yer alacağımı biliyorum. Bunu siyasi mülahazaların tamamen dışında, bir Türk okumuşu olarak bugünkü müktesebatımla söylüyorum. Bu konular üzerinde yazan, söyleyen pek az olduğu için, sanki 12 Eylül öncesinde eline silah verilmiş ve kullanılmış birkaç bin genç varmış imajı yaratılıyor. Bu, en azından ağır bir haksızlıktır. Milyonlara ulaşan o gençler kullanılmamış, vatan savunması suuruyla hareket etmişlerdir. Tıpkı Çanakkale gibi, İstiklal Harbi ve diğerleri gibi... Millet ve vatan davası böyledir: Mithat Paşa'nın yanlış veya keyfi kararı diye, 93 Harbinden kaçamazsınız. Mithat Paşa'nın hesabı tarih ve entelektüalite zemininde görülür. Enver Paşa'nın akıl almaz hatası diye Cihan Harbine gitmemezlik edemezsiniz. Şerefle savaşır, Türk'e yakışır bir mücadele verir ve İttihatçı Trio'yu da tarih önünde hükmünü giymiş bulursunuz.

Alacağınız derstir, milletten, milliyetçilikten, devletten, memleketten vazgeçmek değildir. Kaldı ki, milliyetçiliğin zimamdarları, bir menfaate bulaşmış, temiz Anadolu çocuklarının hissiyatından nemalanmış da değillerdir. Süleyman Paşa'dan itibaren, Gökalp'a, din ve milliyeti başka türlü değerlendirmeleriyle öne çıkan Yahya Kemal'e kadar, sonraki fikriyat ve uygulama önderleri merhum Atsız ve Türkeş başta olmak üzere tepede yer alanlar, her türlü mağduriyete göğüs germiş, idealizmlerini pürüzsüz devam ettirmişlerdir. Herhâlde, onlara edilecek en ağır söz, bugünlerde karpuz kabuğu gibi ayaklar altına yerleştirilen "kullanma" yaftası olurdu.

Bu işin sonucu, gayet net görünüyor dostlar! "Kullanılma" jargonundan hareket edenler, geçmişin bir dönemini karalayarak bütünü karalamaya azmetmişler ve derin bir "vazgeçirme operasyonu" yürütüyorlar. Bu operasyonun adını ben söylemeyeyim, ancak bir ipucu vereyim: Bunun adı her dilde aynıdır.

İşte sorulardan bir soru daha: Nasıl oluyor da milyonlara mal olmuş bir hareketi, "kullanılmış" kabul eden bir anlayış, TV ekranlarından sütunlara taşıkça taşıyor? Üstelik, bunlar arasında, 12 Eylül öncesinde o mücadelede bizzat bulunduğunu söyleyenler, en önde gidebiliyor?

"Ülkücüler 12 Eylül öncesi kullanılmıştır"la başlayan cümleler, bu fitne ruhunun eseridir. Maksadı, milliyetçiliği sulandırmak, değersizleştirmek, bugün çok kullanılan o tabirle "itibarsızlaştırmaktır."

Burada iki ayrı psikolojiden bahsedebiliriz. Birincisi, bizim “eski”lerden olduğunu söyleyenlerin psikolojisi. Çok karışık ve karmaşık bir hâletiruhiyeyi bir cümleye sığdırmak doğru olmasa da iskeleti vermek mümkün: Bu arkadaşlarımız, kendi misyonlarından ve buldukları konumdan hızla sıyrılmaya zamanını yakalamış, ikbal ve güç peşinde koşan fırsatçılar arasında değerlendirilebilir. Bu birincilerden bir kısmı da otokritik kantarının topuzunu kaçıran ölçsüz, ama samimi kimselerdir. İkincilerin durumu üzerinde bugün itibarıyla özellikle durmak gerekiyor. Onlar, birincileri kullananlardır. Çok açık söyleyelim: ikincilerin durumu, memlekette çok yaygın bir fitnenin çok yaygın bir davranışı olarak anlaşılmalıdır. Milliyetçiler ve milliyetçilik hakkında samimi bir endişeleri yoktur. Hatta, aralarında “Türk” deyince tüyleri diken diken olanların yüzdesi hiç de düşük değildir. Kendileriyle iş birliğine giren birkaç milliyetçi eskisi bulunca, fırsatı ganimet bilmişlerdir. Köşe bucak saklandıkları ve sırasında milliyetçiler tarafından kullanarak rahatça tahsillerini bitirdikleri, hiç mi hiç ortaya çıkmamaya çalıştıkları, kriptoluk ettikleri bir dönem içinde, her şeylerini veren insanlar hakkında fikir beyan etmeye, ileri geri yorum yapmaya çalışmaları üzerinde psikoloji, psikiyatri, sosyoloji, tarih ve bilcümle beşerî ilimlerin uzmanları çalışmalıdırlar. O zaman ortaya çıkan, çok becerikli ve parazit ruhlu tipin, her değeri olduğu gibi, milliyetçiliği de hedefi için ayaklar altına almaya çalışma gayreti açıkça ortaya çıkacaktır.

Bu ruh, her şeye bir kulp bulur. Dinden, imandan bulur, çok da sevmediği tarihten bulur, kendi kurgusunu dayattığı milletten bulur. “Ülkücüler 12 Eylül öncesi kullanılmıştır”la başlayan cümleler, bu fitne ruhunun eseridir. Maksudı, milliyetçiliği sulandırmak, değersizleştirmek, bugün çok kullanılan o tabirle “itibarsızlaştırmak”tır.

En önemli noktayı sonda söylemek istedim: Problemin kaynağı daha derindedir. Asıl problem, aktif hâlden pasife geçip orada uzun bir müddet demirleyen milliyetçilerdedir. Ülkeyi sarsan bir fikir hareketi iken, en fazla kendisine ihtiyaç duyulan noktada, mahcup bir edada, her türlü saldırıya maruz kaldığı hâlde pısıp oturan milliyetçiler, milliyetçiliğe en büyük kötülüğü ediyorlar. Bu garip durum, aktifliği olmazsa olmaz şart olan milliyetçilikle taban tabana zıttır.

Türklük, muhtemelen, hiçbir devirde bu kadar zavallı bir durumda görünmemiştir. 12 Eylül öncesinde, milletini her türlü şerre karşı uyanık tutan milliyetçilik, bugün ortalarda görünmüyor. Her milliyetçi teşekkülün ve her milliyetçinin üzerinde ölü toprağı var. Sanki bir efsun kol geziyor. 12 Eylül öncesi olsa, bu topraklar üzerinde Türk’ten başkasının hâkimiyet iddiası dile gelemez, daha boğazda boğulurdu. Böyle bir tarih mühendisliği, Türk yurdunda gün yirmi dört saat yaşıyorsa, 12 Eylül öncesindeki Türklük

hissinin ve Türk ruhunun kaybolması değilse bile, bir şokla uyutulmasıdır. Bu hâl geçicidir. Uyuyan dev uyanacaktır.

Bu hâlden uyanıp silkinerek kalkacağız ve Türklüğün var olan kudretini konuşturacağız. Tek yol ve tek çare budur.

boş